

Veritablement lliures

LA IDEA D'AQUEST MES ens pot fer reflexionar sobre algunes de les dificultats que poden sorgir en les relacions interpersonals, sobretot quan no es vol aturar en encontres merament superficials.

De fet, en les relacions socials hi ha el dilema: privilegiar l'amistat o la veritat? Sovint la vida ens presenta situacions que requereixen fer una tria cosa que ens porta a aturar-nos en el concepte de llibertat. Les dinàmiques són complexes fins i tot en grups amb una sòlida experiència de compromís i reciprocitat on els canvis mai són indolors. A mesura que les persones es van coneixent millor, també en coneixen les limitacions i els defectes i també l' "òxid" dels costums que no sempre es corresponen amb els valors originals al voltant dels quals es van conèixer. No es pot excloure la possibilitat d'enfrontar-se fins i tot a comportaments poc ètics, immorals o d'abús de la confiança sobre els altres.

Igualment difícil pot ser la confrontació amb les noves opinions que qüestionen la tradició. Així passa també en els nostres grups i comunitats, on l'actitud d'acollida dels "novinguts" pot fins i tot escandalitzar els qui es consideren millors que els altres o dipositaris de certes veritats inqüestionables.

Davant d'aquests dilemes, una solució possible, potser l'única veritablement universal i autènticament lliure, és l'amor: ens permet acollir a tots i construir amb cadascú relacions cada cop més sinceres, de coneixement i comprensió mútua, fins a poder construir també una relació de veritat i justícia.

És fonamental tenir una atenció desinteressada cap al germà feble, que té una consciència fràgil i poc coneixement de les coses, perquè junts puguem experimentar la fraternitat.

Chiara Lubich, recuperant les arrels més profundes de la seva inspiració, ens recorda que de vegades és millor renunciar a les pròpies idees per mantenir la relació d'unitat, "perquè és millor el menys perfecte amb acord, que el més perfecte en desacord". Poden sorgir fruits inesperats de renovació i creixement a partir d'una elecció vital valenta, sovint dolorosa i aparentment incomprensible de renúncia a la llibertat pròpia.

L'experiència del bisbe François van Thuân, que va passar tretze anys a la presó al Vietnam, nou d'ells en total aïllament, dona testimoni que quan l'amor és veritable i desinteressat, suscita més amor com a resposta, fins i tot multiplicat. El seu testimoni

va ser grandios: sense rebel·lar-se i "simplement" vivint segons l'art d'estimar ("a tots", "sempre", "en el dolor", "compartint la vida i les preocupacions dels altres", fins i tot les dels seus carcellers) va ser capaç de transformar fins i tot la terrible situació de la presó.

Durant el seu empresonament, se li van confiar cinc guàrdies, però aviat els dirigents van decidir substituir-los cada quinze dies per un altre grup, perquè van Thuân els "desafiava" en el més profund de la seva consciència. Al final van decidir deixar sempre els mateixos, ja que en cas contrari hauria "contaminat" tots els policies de la presó. Explica: "Al principi, els guàrdies no em parlaven. Només responien sí i no. [...] Una nit em va venir un pensament: "François, encara ets molt ric, tens amor (...) al teu cor ; estima'ls (...)". L'endemà vaig començar a estimar-los encara més (...) somrient, intercanviant paraules amables amb ells. [...] A poc a poc ens vam fer amics."

A la presó, amb l'ajuda oculta dels seus carcellers, va fer una creu que va portar al coll fins a la mort, símbol de l'amistat nascuda amb ells. Uns trossos de fusta i una cadena de ferro: tot allò que tenia.